

отъ правителството, та да прѣзимоватъ. Азъ бѣхъ близо и често ходехъ въ Търново, да се уча било отъ слухове било съ прочитанието на вѣстникъ «Българипъ», когото зимахъ отъ нѣкои приятели и отъ Бинжарницитѣ, за ходѣтъ и положението на войната, гдѣто веднажъ срѣцнахъ за Медхадъ Пашовото каение «че дѣдитѣ нмъ при завладяването на Балканскій полуостровъ незнали какво да правятъ и много сбъркали на врѣмето, гдѣто неспотурчили всичкитѣ Българи или несклали и останалитѣ въ държавата си, та че сега зарадъ тѣхъ Московеца всѣки пжтъ да повдига война и да подконава основата на Османовото царство, което ще изгубимъ.» По сѣгнѣ както въ Търново тѣй и въ Свищовъ се наредихъ комисии, които да наставляватъ съ помощта на правителството бѣжанцитѣ, що бѣхъ останали безъ покривъ и безъ храна, и сполучихъ до нейдѣ, макаръ на тамкашнитѣ села и да се глѣдаше тѣжко това насиліе, но нѣмаше що да сторятъ само приемвахъ а мжчно изпълнявахъ. Отъ комиснитѣ нѣкои бѣхъ раздѣлени и распрацани по всички села да прѣглѣждатъ дали дѣйствително сж настанени всичкитѣ бѣжанци, или не; та да нмъ сж спомогне, както и спомогаше въ нѣкои несподности съ убѣждения на тамкашнитѣ, че туй ще трае до тогасъ дордѣ се разбие Бачкана, и послѣ тая тягость ще имъ се вдигне. Имената на членовѣтѣ на една отъ комисията, която дохожда въ село Леденикъ бѣхъ тѣзи: Священникъ П. Стефанъ Базанлъшкий бившій Архирейскій намѣстникъ и попъ Лозанъ отъ Трънково Старо-Загорско, придружени съ единъ полицейскій жандаринъ, които приношувахъ на квартира у Деня бакалица, който ги прие учтиво, нахрани, напои и слѣдъ свършването на посланието имъ, испрати за въ село Шемшево. Попъ Стефанъ слѣдъ завръщанието нмъ отъ Балкана се починалъ, като живѣлъ нѣколко мѣсеца и на негово мѣсто маца К..... Той е билъ въ мое дѣтинство учитель и пѣвецъ въ махлата Хакаржа на черквата св. Богородица въ Стара-Загора, и кога се завърналъ въ града си, се запопилъ.

Въ Търново се образува прѣзъ Ноемвриа училище за